Ч. 172. Середа 16 (3) липня 1911. Рік XXI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостввх на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

З'їзд ческих католиків. — Справа словіньского університету. — Против обструкциї в угорскім соймі. — Напад на бана Хорватиї.

Від передвчера відбуває ся в Оломунцу на Мораві з'їзд ческих католиків, приготовлений великим накладом праці і енерґиї ческими католицкими кругами. В з'їзді єсть 15 — 20 тисяч участників з Чехії і Морави з усіх кругів населеня. Відкритє з'їзду відбуло ся в суботу пополудни в салі „Народного Дому“. Відкрив єго промовою кардинал князь архіепископ др. Бавер, по чім виголошено молитву „Символ віри“. Промовив відтак президент приготовляючого комітету заступник президента краю др. Грубан, а потім по відчитаню рефератів о. Завораля („Модерний Чех і християньский сьвітогляд“) і посла о. Стояна („Чехи і унїоністичні стремліня“), вибрано президию, до котрої м. и. увійшли п. др. Грубан, парох Глїнка, селянин Клїмеш і кравець Єжек. Відчитано телеґрами від кардинала Мері дель Валь і привітні письма м. и. від др. Білиньского і кс. Лондзїна.

Програма недїльна була слїдуюча: О 8·30 год. рано торжественний вхід архиепископа до катедри і богослуженє з проповідями. В полудне мали участники конґресу уставити ся за містом на площи войскових вправ в похід і о год. 1-шій рушити походом до міста. Похід мав піти під резиденцию архиепископа а звідтам головними улицями під „Народний Дім“, де мав розвязати ся. На похід головними улицями власти зразу не хотїли дати дозволу, бо не дають єго нїколи ческим радикальним і социялїстичним корпорациям. Але завдяки заходам католицких кругів мінїстерства внутрішних справ знесло заборону Намістництва і похід міг відбути ся. Зате виринула друга небезпечність: радикали і социялїсти, обурені нерівномірним трактованєм, прибрали поставу, заповідаючи контр-демонстрациї. Власти змобілїзували всї орґани публичного безпеченьства, щоби не допустити до заворушень. Войскова залога в Оломунцу і жандармерия держать ся в поготівлї.

По походї участники мали розбити ся на кілька більших ґруп, окремо робітницких, окремо жінок, окремо мужчин. Ті ґрупи порозходили ся по костелах, де після богослужень читано духовні реферати. М. и. редактор Соупка мав відчитати реферат про значінє католицкої праси.

Заступник маршалка др. Грубан зложив в недїлю у стіп цісарскої статуї лавровий вінок і підняв трикратний оклик „слава“ на честь монарха. Музика заграла австрийский гимн, відсьпіваний також товпами публики. Число участників походу виносило 15 до 20 тисяч. Манїфестация відбула ся після програми без випадку. Що до донесень дневників, що в льокалях ческих лїберальних партий вибито шиби, треба ствердити, що ті події зовсїм не стоять в звязи з католицким з'їздом.

Правительство, бажаючи полагодити якнебудь домаганя Словінців в університетскій справі, поробило кроки в напрямі іменованя одного словіньского доцента на ческім університетї в Празї. Про се пише „Сльовенец“: Здаєть ся, що правительство хоче сотворити в Празї словіньску університетску провізорию і що в короткім часї будемо в сїй справі стояти перед доконаним фактом. З огляду на те, що найбільша часть словіньского народа противить ся концентрованю словіньскої молодежи в Празї і з огляду на те, що рішучо не бажаємо собі Праги як місця образованя наших будучих професорів, заявляємо, що нїяк не акцептуємо Праги, як міста, що має приготовити словіньский університет.

Против обструкциї в угорскім соймі, котра там триває без перерви, починають чисто мадярскі комітети на великі розміри орґанїзувати протести. По містах і комітатах відбувають ся численні віча і ухвалюють резолюциї против обструкциї. Свого часу коаліция уважала міста і комітати незавизимими від правительства твердинями конституциї, отже тепер, коли они звертають ся против обструкциї,

Істория з неба.

Перед дверми до неба стояла несьміливо і зі страхом якась бідна душа та не мала відваги запукати. Сьв. Петро придивляв ся їй вже довший час, але що просьбами многих людий, які мав нинї сповнити, був дуже змучений, що якось був нинї не в гуморі і длятого відозвав ся до душі досить остро.

— Ходиж бо вже раз близше і кажи, чого хочеш?

— Я хотїла би до неба — сказала душа несьміливо.

— Ба, то хотїв би кождий — замуркотїв небесний воротар. — Насамперед мушу заглянути до головної книги, як ти справувала ся на землі. — Ну, досить добре — сказав він лагіднїйше як доси, коли прочитав — а що ти в послїдній хвили свого житя на землі, о чім тут нема нїчого записано, ледви чи согрішила, то можеш про мене зайти до неба.

Він отворив небесні ворота. Але бідна душа замість борзенько влїзти, розплакала ся так, що аж заходила ся.

— Що з тобою? — замуркотїв сьв. Петро гнївливо. — Не реви менї тут а розкажи радше, чого ти так заводиш і чому не йдеш до неба!

— Та я би так радо зайшла, але мене знов виженуть, бо я в хвили смерти — я сказала — —

— Що сказала? — питав сьв. Петро нетерпеливо.

— Сказала неправду — відповіла душа.

— Чи хто таке чував! Так собі попсувати дуже добре сьвідоцтво в послїдній хвили!

В сїй хвили явив ся архангел Гавриїл і приступив до сьв. Петра. — Не гнївай ся, пусти єї. Знаєш преці, як то буває з неправдою — таке лучає ся й в найлїпших родинах.

— Та то правда — замуркотїв сьв. Петро. — Розкажиж — звернув ся він до душі — як і длячого ти в послїдній хвили сказала неправду.

— Ах то довга істория — відповіла душа засумована.

— Нехай буде й довга, розповідай, а ми вже побачимо, чи дасть ся щось зробити.

— Я ледви що була підросла — зачала душа розповідати — як мій тато помер і лишив нас у великій бідї, бо мама мала лиш маленьку вдовичу пенсию. З того мали ми жити а тут треба було ще й молодші сестри виховувати та посилати до школи. Біда й нужда зачали заглядати до нас зі всїх боків. В сїм сумнім положеню станув нам дуже в пригодї приятель і лїкар нашого батька, а коли він одного дня щиро попросив матір о мою руку а она від довгого часу перший раз трохи повеселїла — то я не мала відваги сказати „нї“. Я взяла своє дрожаче серце, що було ся для другого, сильно в обі руки і стала женою чоловіка, котрого не любила, але котрого шанувала і високо цінила. Небавком опісля померла моя матїр а вмираючи поблагословила мене й мого мужа, котрий своєю великодушною опікою над моїми сестрами поміг їй зійти легко з сего сьвіта.

— Знаєш, люба душечко, — сказав сьв. Петро — що твоя істория не така то дуже й дивна, але мимо того — —

— Ну а як же ти то все відплатила свому мужеви? — спитав архангел Гавриїл.

Душа засумована подивила ся на него. З вдячности за єго доброту і великодушність та за єго нїжну любов для мене я все ще з горем серця згадувала собі тамтого другого а для мого мужа мала лиш дружбу й пошановане. Я виділа, як він все а все сподївав ся, що в менї відозве ся любов для него, але він мовчав і нїколи не спитав. — Отже коли я лежала на смертній постели, взяв мене жаль, що я за єго велику любов таки єму зле відплатила ся і коли він мене в своїй розпуцї і в своїм горю благав о послїдне слово любови, то менї забракло вже відваги сказати правду. І я на єго горячі трівожливі допити сказала єму, що я єго люблю, таки справдї сердечно і щиро люблю. Так сказала я неправду в хвили моєї смерти.

Сьв. Петро і сьв. Гавриїл лиш подивили ся один на другого, не знаючи на то нїякої ради. Знаєш що, — відозвав ся архангел Га-

не зможе сторонництво Юшта запевняти, що голос їх не має значіня. Вправдї опозицийні дневники промовчують ті ухвали, однак се не зміняє справи, противно сьвідчить про безсильність опозициї, котра хотїла би край сманити.

В недїлю о 11 год. перед полуднем напав якийсь чоловік на бана Хорватиї дра Томашіча, як він проходжував ся в Будапештї по Дунаєвім корсї в товариствї секцийного шефа Ховрака, та кинувши ся на него, бив єго пястуками і палицею. Напастника арештовано. Сконстатовано, що се аптикар Матавшек із Загребу та що він остає в близьких зносинах з невдоволеними елементами опозицийного табору хорватского. Президент мінїстрів Кін-Гедерварі вислав з Татряньскої Ломницї депешу до бана з висловами обуреня з приводу підступного нападу і радости з тої причини, що Томашіч вийшов без рани.

Новинки.

Львів, 15 серпня 1911.

— **Відзначенє.** Є. В. Цїсар надав начальникови громади в Долинї Николаеви Коропецкому срібний хрест заслуги з короною.

— **Іменованя.** П. Мінїстер скарбу іменував в окрузї краєвої дирекциї скарбу у Львові радниками скарбовими секретарів: Івана Гаєвского, дра Фр. Волянецкого, Вінк. Конистипьского, Авг. Лїбгардта, дра Івана Старжевского, Йосифа Старкевича, Михаіла Русина і Тад. Левицкого.

— **До відомости пп. пасїчників.** Подаємо до відомости наших пасїчників, що ми увійшли в торговельні зносини прямо з ґросїстами - купцями меду-патоки, тому хто з наших пасїчників хотїв би продати свій мід, зволить: 1) Надіслати прібку меду (около чверть лїтри), 2) подати скількість заоферованого меду, 3) подати цїну, яку жадає за свій мід loco стация золадованя (всїляке торговане з гори виключене), 4) подати з якого цьвіту є мід, 5) подати опаковане (чи в бочках чи в бляшаній начиню) є заоферований мід і скілько жадаєте за опаковане, бо гуртівники опакованя не звертають. Так зладжені оферти просимо слати на адресу: Краєвий Союз молочарский в Стрию. — О. Нижанковский, Д. Сембратович.

— **Крадїж образів.** Полїция арештувала чоловіка, що украв образи Івана Труша з льокали „Академічної Громади“. Арештовано єго в хвили, коли образи хотїв продати в торговлї Пелецкого. Приарештований вилеґітимував ся як Франц Бехтлоф, слухач торговельної академії у Відни.

— **Жертва купелї.** З Тернополя пишуть до “Руслана“: В суботу 12 с. м. утопив ся в Серетї в часї купелї ученик рускої ґімназиї V кл. Стефан Стельмах. Покійний, син бідного шевця, був одним з найлїпших учеників ґімназиї. Не дивниця, що всї за ним жалують. А вжеж розпука бідних родичів не має границь. Се вже другий такий випадок. На самім початку вакаций утопив ся ученик народної школи Омелян Різничок.

— **Велику крадїж** сповнено на Угорщинї з почтового возу поспішного поїзду Будапешт-Кошицї. Украдена сума має виносити около 40.000 кор. Є підозрінє, що злочинцї утїкли до Галичини, тому будапештеньска полїция телефонїчно повідомила про случай директора полїциї в Станиславові.

— **Пошестні недуги в львівскім повітї.** Після комунїкату львівского фізикату сконстатовано в львівскім повітї урядово случаї: 1) черевного тифу в Лисиничах, Замарстинові та Знесїню, 2) шкірлятини в Хоросні старім, Щирци та Острові (поодинокі случаї) і 3) коклюшу в Дмитрю, Черкасах і Зухорицях. Міский фізикат звертає увагу публики, що зносини з жителями тих громад, а особливо набуванє від них засобів поживи може посередничити в зараженю сими недугами.

— **На смерть переїхана наколесником.** В недїлю вечером при ул. Купільній якийсь необережний наколесник їдучи з гори на ровері без дзвінка наїхав ззаду на жінку робітника Мацюбску. Мацюбску відвезено в непритомнім станї до дому, де она не відзискавши притомности померла о 3 30 над раном.

— **Стріли острими набоями** підчас войскових вправ. В суботу 12 с. м. підчас полевих вправ 3 і 4 батальону 10 пп. на теренї під Медикою коло Перемишля в часї „битви“ упали з „неприятельскої“ сторони 2 батальону чотири острі стріли. Набої зарили ся в землю побіч т. зв. „швармлїнїї“ не влучаючи нїкого. Сейчас наступило закінченє вправ. Всї карабіни оглянено як найдокладнїйше, однако без наслїдків.

— **Дотепний злодїй.** До надзирателя в заведеню для душевнонедужих в Кульпаркові Григория Гельмаса прийшов онорди якийсь панок, представив ся полїцийним агентом і заявив, що єму поручено перевести у Гельмаса ревізию. При ревізиї не найшов він нїчого підозрілого й сконфіскував лише один одяг, який немов то у когось вкрадено. Надзирателеви велїв він удати ся за сим одягом на полїцию, де по скінченю справи, віддадуть єму єго одяг назад. Коли Гельмас явив ся в полїциї, показало ся, що там про одїж нїхто нїчо не знає та він упав жертвою зручно придуманої крадежи.

— **З царства злодїїв і розбишаків.** Переведена сенатором Медемом ревізия на сибірских зелїзницях, дала нечувані вислїди. Слїдство ствердило, що в однім з виділів зелїзничої служби, всї без вимку урядники, від найвисших до найнизших, брали хабарі від підприємцїв. Сенатор Медем повідомив про вислїди ревізиї управу зелїзницї і додав, що потягне до відвічальности за хабарі всїх урядників служби руху від стациї Боґотоль до стациї Ілемсая. Тодї не вірено тим вислїдам слїдства. Управа зелїзницї рішила на власну руку перевести слїдство і на жаль, всї урядники признали ся до браня хабарів делеґатови управи. Під замітом перекупства і вимушеня засяде на лаві обжалованих 1000 урядників служби руху сибірских зелїзниць.

— **Львівскі злодїї і розбишаки.** Кронїки львівскої полїциї занотували 35 кровавих пригод за ніч з недїлї на понедїлок. З тяжших пригод подав „Przegląd poniedziałkowy“ отсї: „Под дембем“ Ян Петрус в уличній бійцї на ножі з якимсь Бальком дістав 5 ран на голові. Петруса, який є нотованим злодїєм і має заборонений побут у Львові, відставлено на ратункову стацию. — Робітника Войтїха Мілера напало на улици двох злодїїв і порізали єму страшно шию і щоку, щоби сим способом позбути ся чоловіка, котрий знав про довершену ними крадїж біжутериї. Мілера умираючого відвезла ратункова стация до шпиталю. — Марию Полтаківну покалїчив немилосердно на улици коханок Йосиф Добінко шевским ножем з пімсти за зраду. Полтаківна має колену рану в праву грудь і 6 цм. довгу рану на голові. Добінко в годину опісля розбив голову Константинову Лукови, котрого стрінув на улици з пімсти за те, що ставав в оборонї битої коханки. — Кирило Мельнишин дістав в уличній борбі кілька ран ножем. Небезпечно раненого заосмотрила ратункова стация. — На Зеленій улици прийшло вечером до бійки між цегольними робітниками, в котрій якийсь незвістний „Едек Н.“ задав ножем 5 ран робітникови Семчакови. Раненого відвезено на ратункову стацию. — На Клепарівскій улици муляр Мариновский побив брутально Анелю Снїднїцку, думаючи, що се приятелька єго жінки, яка змовляє ся на него. — Францїшку Дурбайло, 40-лїтну зарібницю знасилувало в ночи на Вульцї кількох вояків і цивільних. Відтак в зьвірский спосіб побили єї, поранили і потоптали ногами. Непритомну завезла над раном ратункова стация до шпиталю.

— **На американьский лад.** На зелїзничім шкляху Краків-Відень має бути побудований третий і четвертий шлях, головно з тої причини, що два теперішні не можуть вистарчити

вриіл до сьв. Петра — з тебе, що правда добрий воротар, та й я умію добре обходити ся з моїм огненним мечем, але о висшій психольоґії нам обом ледви чи що й снило ся. Таки, бачу, найлїпше буде, як ми сю справу предложимо нашому Господеви до порішеня.

Отже пішли оба до свого пана. Сьв. Гавриіл в своїй обачности забрав ще з собою книгу о карах в небі і відчитав тепер з неї, що неправда серед всяких обставин єсть не гідна.

Тодї Господь не кажучи нїчого взяв єму книжку з рук і кивнув на них обох, щоби пішли за ним до вікна в небі. Тодї подивили ся звідтам на землю і заглянули до якогось будинку, в котрім сидів при столику до писаня якийсь чоловік і тихими поважними очима споглядав на образ, що стояв перед ним. Навіть і тодї не звів очий з него, коли увійшов єго приятель, та лиш одним ухом слухав слів потїхи, якими гість єго розважав.

— Лиш голову до гори, мій любий бідний друже — закінчив той свою щиру розраду.

— Я не бідний — відозвав ся тамтой другий — як би я то признавав, то був би невдячний супротив судьби, що менї дала то велике щастє мати єї через цїлий рік при собі. Смерть єї, що правда, позбавила мене богато щастя а всеж-таки зробила мене безконечно богатим, бо аж при смерти усунула єї нїжна, несьмілива душа заслону і показала менї єї любов. Коли моя жінка перший раз сама від себе витягнула руки і мене обняла, мене поцїлувала і менї сказала, що мене любить, то я почув в собі так високе, так чисте щастє, яке хиба лиш рідко якому чоловікови судило ся почути. Згадка на то пишне добро, яке я посїдав, робить мене богатим і додає менї відваги зносити житє дальше.

Господь примкнув тихо вікно і звернув ся відтак з лагідним усьміхом до сьв. Петра: Неправда, мій любий Петре єсть, що правда, завсїгди гріхом, але іди і приведи сюди тоту бідну душу, нехай сяде собі у моїх стіп.

Месть квакра.

Одна Американка, жінка мілїонера з Ню Йорку, вернула лише що зі своєї подорожи по Европі і перебувала в купелевій місцевости Нюпорт. Одного вечера сидїла она при столї з якимсь паном, перед котрим хотїла показати велику паню. Був то квакер (член релїґійної секти, котра вирікає ся всїляких великопаньских прамх і забав, танцїв, театрів, войскової служби і т. д.) з Пенсильванії, чоловік образований, але скромний і простий в своїх формах. Перед ними стояв тарельчик з маслом, але не було до него ножа до набираня, отже він ужив свого власного столового ножа впрочім ще чистого і неуживаного та набрав собі масла.

В сїй хвили крикнула дама: Кельнер, заберіть собі зараз масло, той пан упхав свій ніж в него.

Небавком опісля взяла она пальцями оден з тих колачиків, що були на тарели. В сїй хвили крикнув пан: Кельнер, заберіть собі зараз колачики, тота пані упхала між них свої пальцї.

Дама лиш закусила хуби і постановила собі зімстити ся за таку обиду. На другий день явила ся она до обіду в пишній і дорогій але дуже витятий сукни. Случайно стало ся так, що она сидїла знову недалеко того пана.

Перед нею стояла мисочка зі сьвіжими фіґами. Она поклала одну фіґу на таріль і подала єї тому панови зробивши притім так миленьку міну як лиш могла, але сказала в много значнім тонї: „А для вас фіґа, мій пане“ — що значить тілько, як би по нашому сказав: „а для вас дуля, мій пане“.

Він взяв фіґу і подякував за неї глубоким поклоном а відтак виймив з мисочки один з тих фіґових листків, котрими мисочка була прикрашена та подав єго дамі зі словами: А для вас пані фіґовий листок.

Американка зрозуміла, що то притик до єї глубоко витятої сукнї, почервонїла ся як бурак і відійшла від стола, а відтак уникала пильно сего небезпечного чоловіка.

для руху товарових поїздів, наповнених переважно вуглем. Один з німецких інжинїрів виступив отже з предложенєм, щоби в Моравскій Остраві побудувати фабрику електричности і замість вугля в сирім станї, висилати до Відня витворену з него електричну силу. Така фабрика находить ся вже в Ішпанії; є она в такім менше більше віддаленю від Мадрида, як Моравска Острава від Відня. Витворювана там електричність порушає в Мадридї всї трамваї та осьвітлює цїле місто. Страти, що походять з великого віддаленя від Мадрида, суть значно менші від коштів воженя там вугля в сирім станї. Інжинїр сей мав вже предложити зелїзничим властям точні обчисленя для піддержки своєї думки.

— **Сокільский здвиг в Загребі**, який зачав ся в суботу, завдяки гарній погодї, випав величаво. З Країни та Істриї прибуло 150 Соколів, з Дальмациї поверх 200. Сербскі Соколи з Білгорода прибули в числї 250 з музикою королївскої ґвардиї, одягненою в сокільскі одностроі. Ческих Соколів з Чех і Морави приїхало 1.300. Їх витано дуже величаво. Коли поїзд з ними вїхав на дворець, зібрані Хорвати привитали їх бурею окликів „Na zdar!“ а ческа музика заграла хорватский гимн. Жінка загребского посадника панї Голячова привитала прибувші ческі Сокілки. По привітних промовах голови Союза хорватских Соколів дра Царя і „старости“ праского „Сокола“ дра Шрайнера гості уставили ся і пішли до міста. Вздовж цїлої дороги непроглядні товпи народа витали гостий радістними окликами „Na zdar“. Похід при звуках орхестри скінчив ся перед одною з середних шкіл, в якій приміщено ческих гостий. Слїдуючим поїздом прибуло 40 ческих Соколів з Будапешту, яких рівнож щиро витано. Полудневим поспішним поїздом з Будапешту приїхали віпоручники руского Сокільства і Січий (др. Трильовский з 2-ма Гуцулами) та польскі Соколи з Галичини і з Познанщини. Гостий витано з одушевленєм. О 5 год. вечером в суботу прибули болгарскі „Юнаки“ в числї 400 людий під проводом свого голови Антонова і дра Разепа.

В недїлю була прегарна погода. О 5 год. рано пішли сокільскі товариства з музикою на майдан, де по пробних вправах уставили ся до походу. Похід вирушив о год. 10 1/2. На чолї йшли відділи хлопців, потім музика загребского округа краєвої оборони, кінний відділ загребского Сокола, а за ним несено всї 56 прапорів сокільских товариств з почетним прапором хорватского сокільского Союза. З черги ступали товариства після народностий, яких уставлено в поазбучнім порядку, загалом 7.000 людий. На переді йшли Болгари, потім Чехи, Поляки, Русини, Словінцї, Серби з білгородскою музикою ґвардийскою, а вкінци 24 округи хорватского Союза сокільского. Походжуючих витано радістними окликами і обкидувано цьвітами.

О год. 12 3/4 похід прибув під краєвий театр, на якого ступінях посадник Голяч з представителями міских рад Хорватиї, відпоручниками міст Праги, Люблянии, Білгорода і Сплїту, та з представителями французского Стоваришеня руханкового дожидали походу. Соколи уставили ся на просторій площі перед театром, прапори по зложеню привітного поклону, уставлено по обох боках входу до театру. На хідниках стояли непроглядні юрби народа. Злучені хори відспівали хорватский гимн народний, почім голова хорватского сокільского Союза проф. універс. др. Лазар Цар виголосив промову до посадника. В промові зазначив, що сокільским ідеалом єсть піднести віру Славян в свою будучину на просьвітній области. Славянам призначена мирова діяльність, а „Сокіл“ розширює ту ідею дорогою злуки Славян. Бесідник подякував посадникови міста і міскій радї за покровительство над з'їздом і за величаве приняте і закінчив окликом „Živio“ в їх честь. Посадник Голяч подякував за привіт Соколів, які прибули із всїх славяньских країв, щоби своєю приявою зазначити братню любов і закінчив словами: „Так як бачу вас тут всїх зібраних, єсьм пересьвідчений, що доживемо з'єдиненої в братній єдности свобідної Хорватиї“. (Грімкі оплески). Хор відспівав патриотичний гимн, почім поодинокі товариства відійшли до своїх кватир.

О 1. год. по пол. відбув ся даний хорватским сокільским Союзом бенкет в честь гостий, а о 4. год. зачали ся перед тисячами видців прилюдні вправи руханкові. Вправляючих витано з одушевленєм.

О 8. год. вечером відбуло ся в міскім театрі сьвяточне представленє з промовою В. Антона, члена старшини сок. Союза. Потім члени „Сокола“ зі Сплїту виконали стародавну забаву мечову т. зв. „Moreska“, а потім виставлено 3-актову драму Мил. Оґрізовіча „Hasanaginica“. По представленю о 9 1/2 год. вечером була забава з танцями на загребскім „зборі“ під голим небом.

Загреб приняв сьвяточний вигляд. День минув супокійно.

Телеґрами.

Будапешт 15 серпня. Бан Хорватиї ґр. Томамич одержав вчера з Ішлю телеґраму з цїсарскої канцеляриї, в котрій Цїсар запитує єго о здоровлє.

Берлин 15 серпня. Супротив вістий подаваних в деяких часописях, що секретар державний Кіндерлєн-Вехтер виїздить на відпустку, доносять урядово, що він полишить ся в Берлинї аж до покінченя французско німецких переговорів в справі марокканьскій.

Льондон 15 серпня. Мінїстер скарбу Лльойд Джордж подав до відомости, що лїтні ферії анґлїйскої палати послів розпічнуть ся дня 18. с. м. і потревають до 24. жовтня.

Берлин 15 серпня. Спеки тревають тут дальше. В недїлю дійшла спека до небувалої висоти. Термометер вказував 45° в тїни.

Надіслане.

Руско-анґлїйский підручник.

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1911 р. після часу середно-европейского.

ЗАМІТКА. Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від **6·00** вечером до **5·59** рано суть означені підчеркненєм чисел мінутових.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: **2^{22}**, 5^{50}, 7^{30}, **9**, 10^{15}, **1^{30}**, **2**, 5·48, 7^{15}†) **8·25**, 9^{50}.
†) з Мшанк від 15/6 до 30/9 включно що дня.

З Підволочиск: 7·20, 11·55, **2·10**, 5·40, 10^{10}†), 10^{30}.
†) з Красного.

З Черновець: **12^{05}**, 5^{45}†), 8·05, 10·25*), 2^{05}, 5·52, **6^{26}**, 9^{34}
*) із Станиславова. †) з Коломиї.

З Стрия: 7·28, 11·40, 4·25, 6·45, 10·19 §), 11·09.
§) Від 18/6 до 10/9 включно лиш в недїлї і р. кат. сьвята.

З Самбора: 8·00, 9·58, 1·40, **9·00**.

З Сокаля: 7·33, 1·26, 8·00.

З Яворова: 8·15, 4·30.

З Підгаєць: 11·15, 10·20.

З Стоянова: 10·04, 6·30.

На Підзамче:

З Підволочиск: 7·01, 11·35, **1·55**, 5·16, 10·13, 9·52†)
†) З Красного.

З Підгаєць: 7·26*), 10·54, 6·24*), 9·57, 12·00§)
*) З Виник. §) З Виник в суботу і недїлю.

Зі Стоянова: 9·42, 6·11.

На Личаків:

З Підгаєць: 7·10*), 10·38, 6·08*), 9·41, 11·44§).
*) З Виник. §) З Виник в суботу і недїлю.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: **12·35**, 3·40, **8·22**, 8·45, **2·30**§), **2·45**, 3·50*), 5·46†), 6·05, **7·00**, 7·30, 11·10.
*) до Ряшева, §) від 1/6 до 15/9 включно щодень, †) до Мшани.

До Підволочиск: 6·15, 10·40, 2·35†), **2·18**, 8·46, 11·13.
†) до Красного.

До Черновець: **2·50**, 6·10, **9·15**, **9·37**, **2·20**, 3·05*), 6·29†), 10·48.
*) до Станиславова, †) до Коломиї.

До Стрия: 6·00, 7·30, 10·02§), 1·45, 6·50, **11·25**.
§) Від 18/6 до 10/9 включно лиш в недїлї і рим. кат. сьвята.

До Самбора: 6·35, 9·05, 3·40, 10·40.

До Сокаля: 7·35, 2·28, 7·49, 11·35*).
*) до Рави рускої (лиш в недїлї).

До Яворова: 8·20, 6^{00}.

До Підгаєць: 5·58, 6·16.

До Стоянова: 7·50, 5·20.

З Підзамча:

До Підволочиск: 6·30, 11·00, 2·52†), **2·32**, 9·09, 11·33.
†) До Красного.

До Підгаєць: 6·12, 1·30*) 6·30, 10·40§)
*) До Виник. §) До Виник в суботу і недїлю

До Стоянова: 8·12, 5·38.

З Личакова;

До Підгаєць: 6·31, 1·49*), 6·51, 10·59§)
*) До Виник. §) До Виник в суботу і недїлю.

За редакцию відповідає: АДАМ КРЕХОВЕЦКИЙ.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).